

R o z s u d e k

J m é n e m r e p u b l i k y

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **DREMAX spol. s r.o.**, se sídlem v Praze 4, Ohradní 1359, zast. **JUDr. Milenou Novákovou**, advokátkou v Českém Krumlově, Rooseveltova 37, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu**, Praha 1, Štěpánská 28, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 18.9.2008 č.j. 14424/08-1500-106054, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 18.9.2008 č.j. 14424/08-1500-106054 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do rukou jeho zástupkyně náhradu nákladů řízení v částce 7760,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.9.2008 č.j. 14424/08-1500-106054 (dále „*rozhodnutí FR*“), kterým žalované FR zamítlo žalobcovo odvolání podané proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 4 jako správního orgánu prvního stupně (dále „*FÚ*“) ze dne 27.2.2008 č.j. 67977/08/004514/6300 (dále „*rozhodnutí FÚ*“). Rozhodnutím FÚ byla předtím zamítnuta žádost žalobce o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty (dále „*DPH*“) v celkové částce XXXXXX,- Kč, kterou žalobce uplatnil.

Zamítnutí žádosti odůvodnil FÚ s poukazem na to, že lhůta stanovená v § 47 někdejšího zákona č.337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále „*zákon o správě daní a poplatků*“) již po správních řízeních a přezkumných soudních řízeních uplynula, a proto nebylo možné daň vyměřit, doměřit ani přiznat nárok na nadměrný odpočet DPH, pokud jde o zdaňovací období srpna, září a října 1999.

Zamítnutí odvolání odůvodnil žalovaný v zásadě tímž způsobem s tím, že v důsledku přezkumných soudních řízení musel zrušit platební výměry, jimiž byly vyměřeny nadměrné odpočty, byť v menší výši, než jak je uplatnil žalobce v daňových přiznáních, že byl povinen v rámci odvolacího řízení doplnit vytýkácí řízení a přikročit k znovuprovedení důkazních prostředků a že vzhledem k uplynutí lhůty stanovené v § 47 zákona o správě daní a poplatků tak nebyla daňová přiznání pravomocně vyměřena a ani v budoucnu nemohou být vyměřena. Jestliže daň za předmětná zdaňovací období (nadměrný odpočet) nebyla vyměřena, nevznikl podle žalovaného ani žádný přeplatek.

Žalobce opřel svůj žalobní požadavek na vrácení nárokovaného vratitelného přeplatku na DPH o řádně podaná daňová přiznání s tím, že tvrzení správce daně ohledně uplynutí lhůty pro vyměření, doměření, přiznání nároku na nadměrný odpočet nemá opodstatnění. Pokud

byly následně zrušeny platební výměry, které zasahovaly do platnosti podaných daňových přiznání, zůstávají daňová přiznání nadále v platnosti a dochází ke konkludentnímu vyměření daně.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na stanovisku, že k uplynutí lhůty pro vyměření daně po zrušení platebních výměrů žalovaným došlo i v důsledku toho, že správce daně nemohl v souladu s názorem soudu přistoupit k novému vyměření bez dalšího, ale byl povinen doplnit předmětná vytýkácí řízení. Ve lhůtě stanovené v § 47 zákona o správě daní a poplatků znovu daň nestihl pravomocně vyměřit. Názor žalobce, že je nutno považovat platně podaná daňová přiznání za vyměřená konkludentně podle § 46 odst.5 zákona o správě daní a poplatků, žalovaný nepřipouští. Předmětná daňová přiznání tak zůstávají podle žalovaného nevyměřená.

V replice k vyjádření žalovaného k žalobě žalobce zdůraznil, že důvodem, proč Nejvyšší správní soud vydal zrušovací rozhodnutí, byl nezákonný postup správce daně. Postupem, jaký naznačuje žalovaný, by mohla podle žalobce daňová správa v klidu promeškat ve vyměřovacím řízení všechny nároky na nadměrné odpočty a stát by tak nemusel nikomu nic vracet. Žalobce i v replice trvá na tom, že pokud nebyla daň vyměřena z důvodů nezákonného postupu na straně správce daně, byla vyměřena konkludentně a správce daně je povinen vyplatit přeplatek na daní žalobci a nemá nárok na vrácení již částečně vyplaceného nároku.

Soud přezkoumal napadené *rozhodnutí FŘ* včetně prvostupňového *rozhodnutí FÚ* v mezích uplatněných žalobou (§ 75 odst.2 s.ř.s.). Žalobu shledal důvodnou. Při přezkoumávání zákonnosti napadených rozhodnutí FŘ a FÚ vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 s.ř.s.).

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce podal včas daňová přiznání k DPH za zdaňovací období srpen 1999, září 1999 a říjen 1999 s tím, že za uvedená jednotlivá zdaňovací období uplatnil nadměrné odpočty ve výši XXXXXX,- Kč, XXXXX,- Kč a XXXXX,- Kč. FÚ jako správce daně však vyměřil dne 16.11.2000 platebními výměry nadměrné odpočty za uvedená období ve výši XXXXX,- Kč, XXXXX,- Kč a XXXXX,- Kč a ty byly žalobci vráceny dne 30.11.2000. Následně – po zamítnutí odvolání podaných proti těmto platebním výměrům rozhodnutími žalovaného FŘ ze dne 21.12.2001 – došlo k přezkumným soudním řízením ohledně nich, žaloby však byly pod sp. zn. 28 Ca 164/2002, 28 Ca 162/2002 a 28 Ca 163/2002 zamítnuty. Poté, kdy Nejvyšší správní soud (ve věcech vedených pod sp. zn. 7 Afs 5/2003, 7 Afs 9/2003 a 7 Afs 20/2003) zrušil zmíněné zamítavé rozsudky, zrušil Městský soud v Praze v řízeních vedených pod sp. zn. 9 Ca 206/2005, 9 Ca 208/2005 a 9 Ca 205/2005 výše uvedená rozhodnutí FŘ ze dne 21.12.2001 a FŘ v návaznosti na to zrušilo dne 4.7.2007 původní platební výměry ze dne 16.11.2000 na nadměrné odpočty, resp. vyměření DPH. Za takové situace žalobce nárokuje vyplacení přeplatku na DPH, který matematicky odpovídá rozdílu mezi nadměrnými odpočty nárokovánými v daňových přiznáních a nadměrnými odpočty již dříve vyplacenými správcem daně.

Žaloba byla shledána důvodnou především proto, že z napadených rozhodnutí FŘ a FÚ a stejně ani z daňových řízení, v nichž byla vyměřovací řízení za zdaňovací období srpen, září a říjen 1999 nakonec zastavena pro zmeškání zákonné lhůty podle § 47 zákona o správě daní a poplatků, nevyplývá, zda se správce daně a žalované FŘ zabývali úvahou a rozbořem toho, kdy uvedená lhůta běžela a kdy naopak po dobu přezkumných soudních řízení ve smyslu ust. § 41 s.ř.s. neběžela. Napadená rozhodnutí FŘ a FÚ tak postrádají důvody

k zamítnutí žádosti žalobce opírající se o úvahu, kdy lhůta stanovená v § 47 zákona o správě daní a poplatků v tomto případě vlastně uplynula, a tedy zda vůbec marně uplynula. Závěr o tom, zda skutečně daň nelze vyměřit pro uplynutí lhůty stanovené zákonem a jaké skutečnosti svědčí o tom, že lhůta uplynula, nepřísluší vyřknout soudu, nýbrž příslušnému správnímu úřadu s tím, že soudu přísluší případně až přezkum takového závěru, byl-li učiněn správním rozhodnutím a byl-li napaden správní žalobou.

Pokud v dalším řízení bude postaveno najisto, že lhůta stanovená v § 47 zákona o správě daní a poplatků již skutečně uplynula, nezbude žalovanému, popř. správci daně, než aby se vypořádal se žalobcovou námitkou konkludentního vyměření daňové povinnosti ve smyslu ust. § 46 odst.5 zákona o správě daní a poplatků. Žalované FŘ včetně správce daně (FÚ) bude v této otázce vázáno právním názorem a závěrem Ústavního soudu České republiky, který sdílí i Městský soud v Praze, který je obsažen v odůvodnění nálezu ze dne 10.3.2011 č.j. I.ÚS 3244/09 a který skutkově i právně odpovídá právě projednávané věci. Pokud totiž vytýkácí řízení neskončilo zákonem předpokládaným a žádoucím způsobem, tedy stanovením daňové povinnosti z toho důvodu, že uplynula prekluzivní lhůta k vyměření daně, pak je podle Ústavního soudu nastolena situace, jako by toto vytýkácí řízení vůbec neproběhlo, neboť nemá žádné zákonné účinky na daňovou povinnost daňového subjektu. Nic tak nebrání tomu, použít za dané procesní situace ust. § 46 odst.5 zákona o správě daní a poplatků, když jiný způsob vyměření daňové povinnosti zákon v takovém případě podle Ústavního soudu ani neumožňuje. Ústavní soud v této souvislosti zdůraznil, že v jím posuzované věci došlo k tomu, že vytýkácí řízení neskončilo stanovením daňové povinnosti, zaviněním správce daně, kterému dává zákon o správě daní a poplatků dostatek zákonných instrumentů k tomu, aby byla daň v zákonné lhůtě vyměřena. Pokud se tak nestalo, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži daňového subjektu. Podle Ústavního soudu nelze rezignovat na povinnost interpretovat a aplikovat jednotlivá ustanovení jednoduchého (tedy „podústavního“) práva v první řadě vždy z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně garantovaných základních práv a svobod. Ústavní soud má za to, že pokud daňový subjekt podal řádně daňové přiznání a správcem daně zahájené vytýkácí řízení nebylo z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně ukončeno pravomocným stanovením daňové povinnosti, pak tedy nebyla daňovému subjektu žádným způsobem pravomocně daň vyměřena.

Z výše uvedených důvodů bylo napadené rozhodnutí FŘ zrušeno bez nařízení jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst.1 písm. a/ s.ř.s.). Věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem vyřčeným soudem (§ 78 odst.4 a 5 s.ř.s.).

Pokud jde o otázku požadavku správce daně na vrácení již částečně vyplaceného nároku na nadměrný odpočet (vyplaceného dne 30.11.2000), nebyla předmětem tohoto přezkumného řízení, nýbrž přezkumného řízení vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. 6 Ca 188/2009, v jehož pravomocném rozsudku ze dne 14.10.2010 se výslovně konstatuje, že „již byly výše uvedené částky převedeny do dispozice žalobce, přestaly mít charakter daně a jejich vrácení se nelze domáhat v rámci řízení vedeného podle zákona č.337/1992 Sb.“.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst.1 s.ř.s. a o skutečnost, že žalobce měl ve věci úspěch. Její výši představuje zaplacený soudní poplatek v částce 2 000,- Kč a náklady na zastoupení advokátkou za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a podání žaloby, po 2 100 Kč včetně režijního paušálu ve výši 2 x 300,- Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst.1 písm. a/ a d/, § 13 odst.3 vyhlášky č.177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Soudu je z jeho činnosti známo, že zástupkyně žalobce je

plátcem DPH, a proto s ohledem na § 57 odst.2 s.ř.s. se náhrada zvyšuje o částku odpovídající této dani.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno (§ 106 odst.4 zákona č.150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění zákona č.303/2011 Sb.). O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29.12.2011

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu